

anden af mine Bemærkninger, at det er af ikke liden Bigtighed, at vi ikke give Exemplet herpaa. Der maatte i alt Fald være mere paatrængende Grunde, end der her synes at være tilstede, for at vi skulle begive os ud paa den Vej; og er først Exemplet givet, saa fører det videre, og hvor er Grændsen? Det er, som sagt efter disse Sagers Natur af Bigtighed, at de ikke gjøres til Gjenstand for Andragender, der af enkelte Rigsdagsmænd indbringes for Thinget, men at de derimod formeligen behandles af vedkommende Autoriteter, og derefter forelægges af Ministeriet (Hør!). Jeg vil for min Deel stemme imod enhver saadan Sags Fremme, dersom den ikke, ved at indbringes af enkelte Rigsdagsmænd, støttes paa en Anke over, at der formeentligen ikke fra Ministeriets Side er ydet den Paagældende hans lovlige Ret til at see Sagen fremmet paa sædvanlig Maade.

Da ingen Flere begjærede Ordet, fattedes det under Afstemning, om Lovforslaget maatte nyde Fremme, hvilket

ved toges med 34 Stemmer mod 27.

Efter Dagsordenen gik man dernæst over til Spørgsmaal, om det af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 3die Valgkreds (Olesen) indbragte Forslag til Lov om Meddelelse af Indfødsret for F. W. Opperlander maa nyde Fremme:

Olesen: Da jeg haaber, at det ærede Thing vil vise den samme Liberalitet imod mit Forslag, som det har vilst ved det foregaaende (L. H. Mann: Der har vi det!), allerhelst, da her ikke er den formelle Banffelighed, som Rigsdagsmanden for Københavns 6te Valgkreds (Mourier) har gjort gjældende med Hensyn til det, der nylig har faaet Tilladelse til at fremmes, saa skal jeg fatte mig meget kort. Jeg skal først tillade mig et Par Ord med Hensyn til, at det er indkommet ved mig. Det blev gjort gjældende ved det forrige Forslag, at man ialtsald ikke ret gjerne burde tage saadanne Forslag under Overveelse, som indbringes ved Rigsdagsmand, men at de burde gaae igjennem Ministeriet. Jeg kan nu sige, at, uagtet dette Forslag jo er mit og ikke er kommen fra Indenrigsministeren, saa er Sagen selv dog gaaet igjennem Indenrigsministeriet,

og er Ministeren fuldkommen velbekkendt. Naar det alligevel ikke er kommet fra ham, saa har det sine særlige Aarsager, og dem skal jeg nu omtale. Det er en Almuesmand, som Talen her er om, og De vide, mine Herrer, at Almuen, og især Almuen paa Landet, ikke i Regelen kan antages at kjende, hvorledes man har at forholde sig for at erholde Indfødsret. Strax da jeg kom her til København til Rigsdagen, fik jeg Brev fra denne Mand, hvori han bad mig sige sig, hvorledes han havde at forholde sig. Jeg gik til den da værende Indenrigsminister, og svurte om han troede, at det endnu dengang kunde skee, at han erholdt Indfødsret i denne Session, saa vilde jeg naturligviis underrette Manden derom. Ministeren yttrede, at, naar Ansøgningen derom indkom noget snart, var det dog muligt; jeg skrev altsaa strax til Manden, og sagde ham, hvordan han havde at forholde sig, og saa hurtigt som det var muligt affendte han sin Ansøgning. Den var affendt fra ham den 19de November til Stiftamtet. Alligevel kom den saa sildig til Indenrigsministeriet, at det sidste Forslag til Lov om Indfødsrets Meddelelse var indbragt i Thinget, og Indenrigsministeren leverede mig da samtlige Documenter, det vil sige Ansøgningen og vedlagte Attester, og yttrede til mig, at han ikke ønskede oftere i denne Session at indbringe saadanne Forslag. Han meente, at jeg paa anden Maade kunde faae Sagen fremmet, navnlig ved, at det dengang nedsatte Udvalg angaaende det af Ministeren indbragte Forslag foreslog en Ændring, hvorved denne Mand opførtes paa Forslaget. Forøvrigt yttrede Ministeren, at han ikke havde det Allermindste imod, at denne Mand ogsaa fik Indfødsret; thi han var saa vel berettiget dertil som Noget, og da den ærede Minister nu ikke længere er Minister, men dog her tilstede som Rigsdagsmand — jeg seer ham ikke paa hans Plads, men han har været tilstede — saa haaber jeg, at han vil understøtte Sagen, hvis han forøvrigt endnu i dette Dieblif er her i Thinget. Jeg gik altsaa med Ansøgningen tilligemed Attesterne, som jeg siden skal komme til at omtale med et Par Ord, til Udvalget; men Udvalget troede af formelle Grunde ikke at kunne tage